

Forfatter: Oehlenschläger, Adam Gottlieb

Titel: BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Oehlenschläger, Adam Gottlieb (1807-12-06)

Citation: Oehlenschläger, Adam Gottlieb: "BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Oehlenschläger, Adam Gottlieb (1807-12-06)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 242. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000048.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Parisden 6te Decbr. 1807.

Kjære Ørsted!

Hele Misforstaaelsen, som har givet Anledning til Dit Brev, kommer deraf, at Du har troet, jeg har villet offentliggjøre de Ting, jeg i et lunefuldt Øieblik skrev Dig til. Skulde jeg virkelig have yttret i mit Brev, at jeg vilde lade disse Sager trykke? Hvis saa er, er Du undskyldt i Dine Formeninger, men endnu ikke i Tonen, hvori de meddeles mig. Dersom det ikke i min Baldur, i min Hakon, i min Palnatoke, i min irrende Ritter, i mit Svar til Baggesen og i min Fortale er lykkedes mig at overbevise Dig om besindig Mandighed, i et Brev vilde det tilforladelig mindre lykkes mig. Du siger, jeg paastaar at være bleven en Mand; det forekommer Dig ogsaa saaledes i mine Skrifter. Paastaae at være en Mand! Gud bevare mig fra den Miserabilitet; det vilde være en meget drengagtig Paastand. Det forstaaer sig selv, at et Menneske med Kraft, Charakter og Mod er en Mand, naar han er 28 Aar. Denne Manddoms Snakkerads er en Blomst af vor umandige Tid. En virkelig Mand taler ikke meget om sin Manddom; det er à la Guldberg!

s. 243 Det forekommer Dig dog, som om jeg var en Mand! à la bonheur ! Du forsikrer mig, at Du ikke hader mine Veninder! Tak! Du spotter med min Agtelse for Rahbek (uden at give mig en eneste Grund imod, hvad jeg har sagt til hans Forsvar), men trøster mig dog dermed, at jeg ikke skal tabe Din! Min Tro om at være bleven billig maa Du modsige mig, Du troer det ikke. Brøndsted „et Menneske, som Du kun kjender af at have viist forekommende Opmærksomhed“ er Du meget vred paa, fordi han har skrevet Dig en nødvendig Seddel til. etc.

Hør nu min billige Mand!

Jeg sidder her og har Ting for, som kræver Afsondring af alt Personligt. De personlige Collisioner og Disputer ere blevne mig saa væmmelige, at jeg saa at sige paa de senere Tider har trukket mig fra Verden, lever alene paa mit Kammer, med min Kunst, mine Bøger og mine Betragtninger, Naar jeg nu skal recreere mig, da kan det ikke være for at føre (venskabelige eller uvenskabelige) Pennekridge; det jeg da skal overgive mig til, maa være mit Hjerte elskværdigt, maa sympathiseremed mig. Du tillade mig altsaa, at jeg i Korthed og Enfoldighed svarer paa Dine Beskyldninger, hvad mig angaaer. Brøndsted har jeg sagt, hvad Du forlangte, og han er Karl for at forsvare sig selv.

Du kalder mig ubillig, fordi jeg i et venskabeligt Brev, efter i halvtredie Aar at have sluttet det taust i min Barm, nu endelig engang udøser mig for min Ven medden Varme, som er min Charakter egen? — I et halvt Aar gik jeg daglig i Halle og maatte see paa Steffens's umoralske Forfængelighed, der ikke, som Du siger, bestod i at sætte sig selv op, men i at støde alt Andet ned, som ikke convenerede ham. Omstændighederne bøde mig at blive hos ham, jeg maatte altsaa daglig s. 244 dømme at høre Herder, Schiller, Volt, Jean Paul, Ewald, Klopstock, Fielding, Haraz, kørt de største Digtere af alle Nationer nedrives, hvis Skotvinge han ikke er værdig at opløse. Selv Goethe var ham ikke noget ret tilsidst; og var jeg bleven der et halvt Aar endnu, da havde jeg maaskee faaet at høre: at det var en absolut Dumhed at tilbede Gud; at Satan som det brillianteste Kraft-Genie var den egentlige Almagt, og at Helvede som den evige Livsild burde foretrækkes det philistermæssige sentimentale Himmerig.

16*

I Berlin var jeg alene og fri; den lange, trykkende Incommodation af Steffens's Personlighed havde efterladt noget Bittert tilbage, havde sat ondt Blod. Saaledes lærte jeg at kjende Fichte (der ogsaa stedse blev foragteligt omtalt). Og hvormeget maatte det da ikke glæde mig at finde en Mand med alle de Egenskaber, som jeg havde savnet: Det var ikke hans systematiske Lærebygning, det var hans mandige Kraft, moralske Dygtighed, lutheriske Mod og ureflecterede Naivitet, som henreve mig. At han var eensidig, mærkede jeg naturligviis strax; men det er bedre at være eensidig end at være en rullende Kugle, som af lutter Fleersidighed slet ingen Sider har. — Nu kom jeg efter et halvt Livs Længsel til min Lærer og Mester Goethe! Og der saae jeg den gamle Løves stumme Indignation over den nyere Frækhed og kaade Petulanz. Han talte lidet derom; men jeg læste i hans Hjerte og sluttede af hans besindige Dom. — Saavist det Enkelte dependerer af det Hele, saavist Mennesket meer eller mindre af Auctoritet. Denne Auctoritet er Historiens Selvopholdelsesdrift. Uden dette vilde Alt falde fra hverandre som tørt Sand og ikke forbinde sig. Jeg havde ikke mange Auctoriteter; men Goethe var een. Det virkede alt! Nu gjorde jeg Koes's og Brøndsteds fornyede Bekjendtskab og havde paa Beien fra Dresden til Paris nok at s. 245 gjøre med at forstyrre det robespierriske System. Med Brøndsted gik det snart; thi han er varm, hjertelig, sund og kraftig. Koes er derimod en af de kolde Naturer, som uaglet al Bravhed og god Villic føler et naturligt Hang til at staae paa det polemiske Standpunkt, fordi det er sympathiserende med den blotte Forstand at finde Latterligheder og at føle Indignation, da der derimod hører Gemyt og Lidenskab til at føle inderligt det Positive. Det er derfor ogsaa langt lettere at see det Slette end det Gode hos en Ting; langt vanskeligere at rose med Smag end at laste. Da nu dertil kommer, at slige kolde Menneskers eneste Lidenskab er Forfængelighed, saa vægre de sig naturligviis for at rives fra det Punkt, da de ere kloge nok til at indsee, at der maa blive en tom Plads, hvor Oppositionen har staaet. Imidlertid lykkedes det mig peu à peu ogsaa tildeels med ham.

Nu kom jeg til Paris og lærte personlig at kjende Schleglerne. gik dem imøde, som mine Venner kunne bevidne, med den mest uforbeholdne Godmodighed. De forfærmede mig paa den plumpeste Maade med gemeen forfængelig Hovmod og Philister-Auctoritet. At da nu endelig engang Lunet kom over mig, som Digter at skrive nogle Vers om dem, behøver det Undskyldning? Var det ubilligt? At man undertiden bliver intollerant mod Intolleransen, er det en Last? Alt kan man tollerere; men Uretfærdighed, burschikos Plumshed og Umoralitet maatte Fanden tollerere. Det indignerede mig at finde disse Mennesker, den ene paa 41 Aar, den anden paa 39 (troer jeg) saa aldeles krasse i deres Personlighed som Fuchser paa 17 eller 18. I denne Stemning skrev jeg mine Smaadigte, som Du jo i Grunden bifalder, kun ikke det til Novalis. At Novalis kom med, havde han sin uartige og ubillige Yttring mod Goethe at takke for, som og s. 246nogle Fragmenter, der ikke blot forekomme mig paradoxe, men endog kras antithetiske, maniererede og uden Gehalt. Jeg har selv sagt: „Geist und Gefühl besatest Du; rein und mit Einfalt klang Deine Harfe, wenn fromm, kindlich ertönte Dein Lied.“ Spørgsmaalet kan altsaa ikke bære, om jeg holder Novalis for en Digter eller ei. At jeg siger: „Du machtest halb den Poet“, vil sige: Du beskæftigede Dig med for mange Ting, til at Du skulde blive andet end fragmentarisk: Du siger i Dit Brev: „En Poet vilde neppe drukne sig saaledes i Spekulation, at han skulde frembringe et saadant System, som Philosophenbehøverdet“. Ganske vist! Saaledes tillade Du mig paa den anden Side at sige: Til at blive en stor Digter hører et heelt og ubeskaaret Digterliv. Digteren maa ligesaa vel som Maleren sidde ved sit Staffelie og øve sin Haand og sit Øie fra Morgen til Aften. At have smukke Ideer er endnu ikke at være Digter, tjære Ørsted! At brede sig ud over mange Ting er endnu ikke at omfatte dem.

At Du holder Novalis for en stor, moden Digter, kan jeg ikke fortænke Dig i; og hav Du den Mening i Guds Navn. Du er Videnskabsmand og Physikus. At altsaa den filosofiske Hensigt i et Værk maa falde Dig mere paa Hjertet end den kunstige Digtning og Fremstilling, er naturligt. Saameget mere maa det personligt glæde Dig at see Din Videnskab, Physiken, træde frem som en Hovedperson i et Digt. Men alt dette kommer ikke mig ved. Jeg betragter Novalis som Digter; og fra dette Synspunkt siger jeg endnu med samme Frimodighed: Han var ingen stor, ingen moden Digter. Han var aldeles subjektiv; den sande Digter maa være objektiv. Lyrisk Digter var han. Med en skøn barnlig Phantasie vidste han at personliggjøre sig sine egne Meninger og Betragtninger. Fra denne Side er hans s. 247Digte skønne. Men eensidige ere de og eenstrænget hans Harpe; thi man seer den spekulerende Physiker i Alt. Hans Bergmannslied er en smuk lyrisk Paradox. Naturphilosophen, begavet med Digtalent. fandt Trang til at forskjønne sig den Existenz, som han for Videnskabens Skyld sympathiserede med. I Virkeligheden er Bjergmanden ikke Herr der Erde, men i Ordets strengeste Forstand: Slav! Berøvet Livets og Lysets Fryd og den hellige Luft, lever han et melancholsk Dæmringsliv og gustner her før sit 50de Aar. Ideen, at Bjergfolkene ere Dværge (i de gamle Folkesagn), grunder sig, som al Folkepoesie, paa en meget sun-dere og rigtigere Naturanskuelse.

Det Idealske i Poesien bestaaer ikke deri at digte noget ganske Andet, end i Naturen findes, men at udtrykke den poetiske Idee skøn, som Naturphænomenet antyder, og at see denne Idee tilbunds. Deri bestaaer Homers himmelske Skjønhed og Shakespeares, at det er den almindeligste Natur, seet med det ualmindeligste Øie. Derfor kaldte man ogsaa de gamle Digtere Seere. Mange af de endog bedste Nyere har man Ret til at kalde Drømmere.

I hans Weinlied er det ikke den selskabelige bachantiske Virkning af Druen, der besjæler Novalis; det er dens Na-turhistorie. Han personificerer Gjæringen som en god Physikus. Derfor er denne Sang ogsaa kun at synges for et indskrænket Selskab. Og vee den, der i et muntert Selskab vilde forekaste en sund dygtig Natur, at han foretrak: „Am Rhein am Rhein da wachsen unsre Trauben“, for „Auf grünen Bergen wird geboren“. De høieste Gjenstande for en Drikkesang ere Bachus, Venus, Venskab og Fædrelandet. Forresten er denne Sang noget af det Bedste og Smukkeste, Novalis har digtet; men jeg anfører blot, hvorledes den eensidige Tendenz s. 248stikker frem i Alt. selv i det Bedste. Hvad nu i det Hele Heinrich von Ofterdingen angaaer, saa er den af en altfor subjektiv Colorit. Ridderne og Handelsmændene tale ikke som Riddere og Handelsmænd fra det tolvte Sekulum, men som — Novalis! Stilen og Foredraget i denne Bog ere skønne; men de høre ikke Novalis oprindeligt til; de ere en Efterklang af Tiecks Franz Sternbald, hvori Hovedideen, nemlig „med betragtede barnlig Kjærlighed at skue det Gamle og især den gamle Kunst,“ forekommer.

Med alt dette vil jeg nu ikke gjælde for en saadan Barbar, at jeg ikke skulde erkjende det Fortræffelige hos den gode, sjeldne Novalis. Det Hele er Produktet af en salig Aand, og meget Enkelt sandt poetisk: f. Ex. Eventyret med Kongen og de to Forelskede, hvilket vel endog kan kaldes mesterligt. Men vi tale om Digtere af første Rang, og der staaer han efter mine Tanker ikke; vel som Menneske af første Rang. Mange Ingredienzer, der udgjøre den fremstillende Digter, f. Ex: Mandig Kraft, Vittighed, Snildhed, Mangfoldighed, Skarpsind manglede ham. Han havde Dybsind, Phantasie, Følelse og Førnust; men alt dette udgjør endnu ikke den plastiske Kunstner. Maaskee havde hans Aand udvidet sig og faaet en større Retning, hvis han havde levet; maaskee var han da gaaet over fra Kunsten til Videnskaben eller fra Videnskaben til Kunsten; maaskee havde han som Videnskabsmand uddykrat og holdt sig ved sit skønne lyriske Talent, hvilket han havde i langt skjønnere og stærkere Grad end Tieck, saavist som Tieck har langt mere af det, der hører til en sand stor Digter, end Novalis. Dette er min Mening, og denne Mening yttrer jeg frit, i hvor ofte Du end vilde gjentage: „at der Ingen af vor Tids Mennesker, i det mindste Ingen af de Dig bekjendte, lever, der som s. 249Digtere kunde udføre det, som han havde i Sinde“. Det er ogsaa fuldkomment min Mening. Maaskee kunde han det ikke selv; thi der er stor Forskjel paa at have Noget i Sinde og paa at have det i sin Magt. „Paa

den lange Vei fra Øiet ned til Haanden gaaer meget tabt", siger Conti i Emilie Galotti. Forresten vilde jeg see den Digter i Verden, der havde leveret det ringeste Gode, der kunde erstattes af en Anden. Endnu mere nysgjerrig vilde jeg være efter at see den sande Digter, der knude sætte sin Ære i at restaurere en Andens Arbejder. —

At have skrevet enkelte gode Sager beviser endnu ikke, at man var født til en stor Digter. Novalis's hellige Sange (det Eneste, Du troer, jeg endnu erindrer mig af ham [meget naivt]), finder jeg derimod paa Hymnen nær (der er et mystisk Coquetterie) meget skønne og fulde af dyb Følelse. Men de have heller Intet med det Objektive at gjøre.

Saaledes har jeg nu saa omstændelig, som min Tid tillader det, retsærdiggjort min Dom over Novalis og troer derved at have beviist, at jeg ikke har tænkt paa ham i Distraktion, en Feil, der ikke pleier at være min. Det sikkre Haab om, at jeg vil fortryde, hvorledes min nye Billighed har været saa ubillig mod ham, springer altsaa som en Sæbeboble, lig andre jordiske Forhaabninger.

At Schleglerne ingen virkelige Digtere ere, lader Du selv til at tilstaae. At de ere to udmærkede Hoveder, hører der ikke meget Hoved til at indsee. Dersom de vilde blevet paa den dem bestemte Plads, Literatorer, Kritikere; dersom A. Wilhelm havde ladet sig nøie med at hedde en fortræffelig Oversætter — à la bonheur ! Men en grændseløs Forfængelighed drev dem til at ville være non plus ultra ! Og den lukkede dem overmaade ofte Øiet og drev dem til hæslige Uretfærdigheder. s. 250 Saa snart deres Meninger komme i Collision med Modpartiets, saa er det, fordi Katholicismen har reent fordærvet Friedrich. Den anden har nylig skrevet en fransk Afhandling over Racines Phèdre og Euripides's Hipolitos. Der er han fortræffelig, og denne Afhandling har vundet selv fornuftige Franskes Bifald, skjøndt han, som Du vel nok kan tænke, river Racine ned. Men deres religios-historiske Verdens-Anskuelse giver jeg ikke en Pibe Tobak for. Det over den gothiste Bygningskunst af Schlegel er ret smukt; men Ideen er af Goethes Münsterthurm. Min Gud, det var jo dog ogsaa altfor galt, om han aldrig engang imellem skulde sige noget Artigt og Træffende. Det Gediegnede kan jeg derimod næsten aldrig finde. Jeg finder vel momentane imponerende Kraftyttringer og polemisk Styrke; men det sande Gediegnede mangler næsten altid. Han har sjelden fuldkommen Ret i, hvad han siger. Med det grusomme Væsen, forenet med der stille Muth, kommer man hverken i Kunstens eller i Himmeriges Rige. Da jeg personlig talte med ham om Goethes Sygdom, sagde han koldtgrincnde: „Der alte Kerl hat faule Nieren und wird's nicht lange mehr machen“. A. Wilhelm sagde til mig, som han vidste kom fra Goethe og var elsket af ham: „Goethe soll sich sehr niederträchtig geäutert haben in der Literaturzeitung 2c.“

Jeg havde al Contenance nødvendig for ikke at slaae A. W. Schlegel paa Snuden, saa at det lille Skidt var deiset under Bordet.

„Wer Goethe nicht erkannt, sind nur Gothen!“

Du taler om billig Besindighed; sandelig den skal man have, hvad det Hele angaaer. Men der er en ædel Harm, som er Fader til alle store Idrætter, uden hvilken Intet i Verden vilde udrettes, og som Kunstneren har tilfælles med den ærlige Helt. Philosophen gjøre sig derfor ikke for meget til s. 251 deraf, dersom han ikke har den. Han sige ikke til sin Ven à la Baggesen: „Min Gang mod Banens store Maal er seen, men stadig, lige, tryk, paa begge Been.“ Hvorledes man kan gaae uden to Been, begriber jeg ikke, saa lidt som jeg begriber, hvorledes man kommer frem uden paa eet.

Du vil vel bilde mig ind, at Du altid har gaaet stadig som et drøvtyggende Dyr paa to eller rettere paa fire?

Du taler om dunkle Følelser, som Kunstneren en Tid lang kan behjælpe sig med! Altsaa hos Philosophen staaer allerede Pallas Athene ved Vuggen, for at sætte Glutten Viisdommens klare Brillen paa Stumpnæsen? Hun lærer ham vel strax at støbe Sølvknapper efter Principer og at knappe sine Buxer med Dessein?

Det er ikke Kunstneren, ikke Grubleren, der løber vild, det er det unge Menneske. Og ofte kan den stærke, klare Følelse og det genialiske Instinkt lede rigtigere end al Spekuleren.

Husker Du vor ungdommelige Strid over Menneskets Pligter mod Dyrene? Nu tvivler Du dog vel ikke om, at enhver Livs-Aabenbaring fortjener Kjærlighed og altsaa Respekt og altsaa Pligt for sin egen Skyld?

Din Mening, at Digteren, naar han skriver, leverer blot Materialer til Philosophen, veed jeg ikke, hvad Du mener med. Enhver kraftig Natur, som elsker Sandhed, og som kan udtrykke sine Ideer i et raisonneeret Foredrag, er Philosoph. De æsthetiske Reflexioner og Bemærkninger over Kunsten gaaer Kunstneren selv an og har altsaa sin Selvstændighed. Om Systembyggeren kan benytte dem, det er godt for ham, det kommer ikke Kunstneren ved.

Hvad Leonardo da Vinci og Mengs have skrevet over Malerkunsten og Architekturen er til stort Gavn for de bildende s. 252 Kunster, om de ere til Nytte for et apriorisk System, veed jeg ikke.

Forresten sympathiserer jeg ikke med den krasse Modsætning af Philosophie og Poesie. Den hele aposterioriske Phi-losophie hænger sammen med Digtekunsten, for at have den, hører der Phantasie og

lagttagelsesevne, forbunden med Fornuft. Det er blot den aprioriske Philosoph (i Grunden en ganske moderne Aabenbaring), som er en reen Modsætning til Digteren. I gamle Dage vare de tvende Muser nøie forbundne, og de ere det altid, hvor noget Stort ytrer sig. Det kommer overalt i Grunden ikke an paa Qualiteten, men paa Quantiteten. Shakespeare var en større Tænker end de fleste Philosopher, Plato en større Poet end de fleste Digtere. Hvad nu det aprioriske System i Philosophien angaaer, da er det en højere Virtuositet, som fortjener Beundring og Agtelse. Det er en Kunst iblandt flere Kunster; men det er ingen Hovedmodsætning til al Kunst.

Derved vil jeg nu aldeles ikke have sagt, at den aposterioriske Philosophie og Poesie ere Eet, langt mindre at de skulle blandes; men at de hos udmærkede Hoveder ere forbundne, og at Geniet just ytrer sig deri, at kunne være naivt ubevidst i Digtningen og skarpsindigt reflekterende i Raisonnementet. Miskmasken er den sande Ugenialitet. I den Anledning siger jeg med den udødelige Zoftved: Kaal for sig og Pølse for sig. (At jeg ved Kaalen forstaaer Raisonnementet og ved Pølsen Poesien, kan Du vel tænke, skjøndt Du maaskee er af den modsatte Mening).

Neppe havde jeg digtet de Vers, Du har faaet, og sendt Dig dem, før jeg havde Satisfaktion nok og besluttede ikke at lade noget trykke. I min Fortale til min tydske Aladdin, som nu kommer ud, vil Du see, om jeg er billig, anstændig og besindig s. 253eller blot en vælig Hest, der gjør Krumspring esterat have afkastet sit Slaveaag.

Jeg har aldrig gaaet i Slaveaag. Jeg har altid yttret en fri, original og stolt Natur; og den har jeg endnu saa stærk, at jeg selv ikke kan taale en Vens Formaninger, naar jeg føler, at jeg ikke behøver dem. Hvad der skal tænkes og handles paa mit Punkt og i min Charakter, kjender og veed jeg bedre end nogen Anden. At min Ven taler om disse Ting er venskabeligt og godt; men af mine Skrifter burde Du vide, at det ingen Nød havde med at falde i Grøsten. Jeg ønsker nu, at mine Medborgere skulle glæde sig objektivt over mine objektive Værker. At I i Palnatoke glædede Eder over „min rensede Skikkelse“, glæder ikke mig. Over saadant kan man glæde sig i en Skolars Tegnebog, men ikke naar man staaer for et godt Historiemalerie af en Maler, der har gaaet Skolen igjennem. Havde Du glædet Dig over den heroiske, dygtige, nordiske Verden, som Du fik at see, og som Du kunde takke mig for, da vilde jeg ogsaa glædet mig. — At faae nogle Sentiments og Meninger af en fornuftig Ven over sit Værk, er ingen Opfordring til at blive rost lige i Øinene; at yttre mig disse, var Dit Venskabs Pligt.

At jeg varede Dig mod Steffens, havde jeg deels Grund til, blev jeg deels forledet til ved den tossede Baggesen. Du skrev i Dine Breve: „Jeg har nydt adskillige herlige Dage med Steffens“. „Han taler om Dig som sin Ven, altsaa bør han ogsaa være Din.“ Som en „herlig Ven“ stod han altsaa der. Baggesen sagde: Du var paa den seneste Tid saa indtagen i Steffens, at man ikke turde ymte et Ord imod ham. Derfor skrev jeg. Thi jeg elster Dig og vil gjerne, at vi skulde sympathisere. Af Dit Brev seer jeg, at vi tænke i de fleste Ting næsten Eens. Lad os da herefter tale s. 254om Ting og Værker og ikke hegle Personligheder igjennem; thi det er en delikat Sag mellem Mænb. — Alt, hvad Du siger om Baggesen, er ypperligt; som overalt Dit Brev er fuldt af fortræffelige Ting. Jeg har fældet Taarer under Læsningen; men vred blev jeg; jeg har udøst mit Hjerte, og nu er det forbi. Hvad Rahbek angaaer, vil jeg blot minde Dig om, at han i personlig Omgang er godmodig, beskeden, vittig, klog, lærd og altsaa meget interessant imellem. Hans Personlighed har intet trykkende som Steffens og Baggeses og Schleglernes. Mangeas hans Fortællinger ere gode; siig det imod, om Du kan! Og nu lev vel! En anden Gang mere; jeg venter Brev fra Sophie. Hils Fader og Anders.

Din
Oehlenschläger.